

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 6. Virginis de vita instituta deliberatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

Cap. III. *Damnata femina exemplo, voluptates desinere in miseriam.* 39

ad cadauer, omnes vndique impuri confluerunt agminatim. Ita, cum diu in omni coeno turpissimarum voluptatum voluta esset, tandem mors eam abripuit, neque diu, neque graui cruciatus aegrotantem, neque, vt apparebat, quidquam metuentem. Quia ea mortem illius consecuta est aëris serenitas, vt caelum ipsum in exequijs deducere funus eius videretur.

Hæc patris matrisque exempla habui, quæ, post matris obitum, puellarem egressa ætatem mihi ante oculos posuit; eo scilicet tempore, quo hinc ratio iam maturior meliora mihi suggerere consilia potuit; inde autem sanguis ardentior corporis illecebras suppeditare cœpit. Quadam igitur die in vesperam declinante, sola in conclauis meo sedi, vt serio cogitarem mecum, quamnam biuij partem censerem arripiendam. Ex vna enim mihi parte vita patris, ex altera fortuna matris proponebatur. Spiritus patrem, caro matrem exhibebat. Rationi vita patris, sensui fortuna matris probabatur. Fuit verè bonus pater, inquebam, fuit patiens, fuit mansuetus, fuit sobrius; vixit, vt par est viuere hominem Christianum. Occurrebat tamen mox alia cogitatio dicens: Sed quid eum iuuat ea vita? quid profuit abstinentia? quid pietas lucri habuit? cum nihil in vita sua consecutus sit boni, semper vel in labore, vel in dolore, atque omne tempus in corporis infirmitate, ac mentis tribulatione consumens; ac ne coniugem quidem habens cuius officijs ac benignitate foueretur. Denique tam tristis fuit vitæ eius finis, vt ipsum ei sepeliendo caelum aduersaretur. Si igitur vita, si virtus, si mores patris mei Deo placuissent, aut hoc, in terra hac conuersandi genus in diuinis oculis bonum foret; cur tantam malorum segetem pater meus melluisset? An non meritò quiuisset dicere: *Quo modo scit Deus, & si est scientia in excelsis? Ecce ipsi peccatores, & abundantes in saeculo obtinuerunt diuitias. Et dixi: Ergo sine causa iustificauit cor meum. & laui inter innocentes manus meas. Et fui flagellatus tota die, & castigatio mea in matutinis.* Itaque consultissimum mihi est, semitam matris insistere, atque vitam ad illius normam instituere, sectari voluptates, luxuriari, corpus libidini tradere, conuiuari, saltare, iocari, & nihil omittere eorum de quibus potest delectatio sperari. Etenim mater quoque aulsa est omnia, neque vllum est opus tam turpe,

VI.
VIRGINIS DE
VITA INSTI-
TUENDA DEELI-
BERATIO.

Psal. 72: 19.

E quod

84. Cap. III. *Damnata femina exemplo, voluptates desinere in miseria.*
 quod prætermisit; in vino, in ebrietate, in saturitate, semper incolumis extitit, & sana; in omni lite, & licentia, in omni temeritate, fortunata. Ad extremum vitam quoque finiuit prosperè, & cælo velut applaudente. Quid igitur dubito? quid hæreo inter sacrum & saxum? quid me ipsam in partes distraho, atque affligo? *Sic oportet me vivere, sicut mater vixit.* Satius est enim oculis credere, & ijs quæ manifesta sunt, quàm sibi futura & incerta promittere. *Venite ergo, & fruamur bonis, quæ sunt, & vitamur creatura tamquam in iuventute celeriter. Vino pretioso & vinguenti nos impleamus: & non prætereant nos flos temporis.* Quemadmodum etiam hodie nonnulli ex desperatione pacis dicunt: Nihil ampliùs orabo: non faciam quidquam pro pace, quàm diu iam frustra orauimus? O miser, tunè Deo tempus præscribis? Quàm diu ille te expectauit? & nondum poenitentiam agis. Expecta & tu illum; qui non desistet nos bello castigare, donec nos peccare desinamus. Sed pergamus audire Virginem.

Sap. 1. 6.

VII.
 ANGELI CV
 STOLIS APPA
 RITIO, ET PA
 TRIS CEN-
 SURE.

Plal. 36. 7.

In hunc modum vbi iuueniliter statui, inquebat, cæcòque consilio decreui misera, matris exemplo, voluptatem omnium malorum matrem amplexari, nox aërem, me somnus occupauit. Dormienti astitit quidam grandi corpore, (Angelus erat) aspectu horribili, qui contracta fronte vultuque ad iracundiam composito me intuens mirum in modum perterruit, voceque asperissima interrogauit: Et quænam verò sunt cordis tui cogitationes? Ego autem aspectu habituque eius tremefacta, oculos in eum figere non audebam, sed, vt territi solent, voce amissa, tacui. Cùm ille maiore quàm priùs voce vsus, denuò iussit, vt ea, quæ statueram, sibi recenserem. Ego autem timore plena, meique ipsius, & cogitationum mearum oblita; *Nihil esse dicebam.* Tum ille, me negante, omnia mihi, quæ tacita mecum meditata fueram, in memoriam ordine reuocauit. Quid facerem conuicta? falsa sum, quod decreueram, supplexque ad preces confugi; vtque veniam consequerem, causam candidè aperui mearum cogitationum. Quam postquam retuli, dixit mihi: *Noli amulari in eo, qui prosperatur in via sua: in homine faciente iniustitias.* Et quandoquidem diuersi moris parentes habuisti, & tibi placet alterutrius vestigijs insistere, veni mecum, & priùs vtriusque statum vide, postea quam volueris